

brugsraadets Erklæring optrykt. Jeg maa maaske, med Formandens Tilladelse, citere nogle Linier. Landbrugsraadets Flertal udtaler, at „den i Madsen-Mygdals Forslag nedlagte Grundtanke vilde være bedre end det nuværende System med Maksimalpriser.“ Og der fortsættes: „Byrden ved Tilvejebringelsen af billige Livsfornødenheder for alle i Samfundet er med dette System lagt paa et eneste Erhverv og fordeles meget ulige indenfor dette. Saaledes falder Byrden ved Maksimalprisen paa Flæsk hovedsagelig paa det mindre Landbrug med det forholdsviis store Svinehold, ligesom i sin Tid Maksimalprisen paa Rug fortrinsviis ramte Landbruget i de magre Egne. Dertil kommer, at Maksimalprisen paa Flæsk og de dertil knyttede Tvangsforanstaltninger bidrager til at rokke det danske Landbrugs hidtidige solide Stilling paa det engelske Marked“. Derefter udtaler Flertallet: „Nogen nærmere Udformning af Madsen-Mygdals Forslag finder vi ikke Anledning til at fremkomme med, idet det maa blive Regeringens og Rigsdagens Sag at afgøre, hvorvidt og paa hvilken Maade den i Forslaget indeholdte Grundtanke bør komme til Anvendelse“. Det vilde jo ogsaa være ret ubilligt, om man vilde forlange, at der fra Landbrugsraadets Side skulde stilles noget positivt Forslag i denne Sag. Men det var Madsen-Mygdals Forudsætning, som det ogsaa har været Forudsætningen her fra anden Side, at Maksimalpriserne skulde bortfalde. Den Skrivelse, som Forstander Madsen-Mygdal sendte til Indenrigsministeren, og hvoraf jeg her har en Afskrift, slutter han paa følgende Maade: „Det er en Selvfølge, at en Fastholden af saadanne Maksimalpriser, som virker som Særskat paa enkelte Produktioner indenfor Landbruget, ligger udenfor Forslagets Forudsætninger“. Men det vil Regeringen jo ikke gaa ind paa, Regeringen vil bibeholde de værende Maksimalpriser; den Forhaandsbeskatning af Landbruget, som her er Tale om; vil Regeringen opretholde. Det drejer sig lavt regnet om ikke mindre end 25 Mill. Kr. alene for Flæskets Vedkommende, og vi hørte jo det ærede Medlem for Horsens (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) oplyse her i Tinget, at efter hans Anskuelse gavnede denne Flæskemaksimalpris Københavnerne for 12 Mill. Kr. om Aaret. Forudsætningen for det ærede Medlem for Horsens Landkreds' Udtalelser ligesom for Madsen-Mygdals Forslag: at saa skulde de nuværende Maksimalpriser opføre, er altsaa aldeles ikke sket Fyldest,

men naar saaledes Forudsætningen ikke er sket Fyldest, saa maa vi ogsaa staa frit. Thi der er dog nogen Rimelighed i, at Kommunerne selv maa betale det, hvis de vil sørge for billige Livsfornødenheder for alle Kommunens Beboere, baade rige og fattige.

Det er efter min Mening længe, Regeringen har ventet, inden den er kommet til Rigsdagen med hele denne Sag. Regeringen har aabenbart ventet, at den i Kraft af den Bemyndigelse, den har haft, kunde ved Hjælp af Maksimalprispolitikken have klaret det hele. Men det har vist sig, at den har ikke kunnet det, nu er den kørt fast. Thi det, Regeringen kommer med her, er ikke en Fortsættelse af den Maksimalprispolitik, den var slaaet ind paa. Nej, den Maksimalprispolitik har ikke været fyldestgørende. Den kunde naturligviis udmærket forslaa overfor dem, det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) nævnede: Heilbuth, Otto Mønsted, Grev Frijs o. s. v., men ikke overfor de fattige; de, der trængte til virkelig Hjælp, kunde ikke nøjes med den Hjælp, der laa i den Maksimalprispolitik, som har været ført hidtil. Den har været dyr nok for dem, den har ramt, men den er i Virkeligheden ikke naaet ned til at hjælpe dem, der trængte haardest til Hjælp. Nu er Regeringen, som sagt, endelig kommet til Rigsdagen med denne Sag, og saa er det Tid for Partierne at tage Stilling til Sagen. Og det er jo sket, Venstre har taget sin Stilling, som er udtrykt i det Forslag, vi her beskæftiger os med. Som sagt, Regeringen har brudt med sin Maksimalprispolitik, den er kørt træt paa den, den kunde ikke fortsætte, den kunde med andre Ord ikke løse Spørgsmaalet.

Og jeg tror heller ikke, det bliver den Tvangsvej, som Regeringen var slaaet ind paa i sit oprindelige Forslag, som bliver fulgt. Da Lovforslaget var til første Behandling, sagde den højtærede Indenrigsminister jo, at nu er Forslaget forelagt, og nu lægger han Sagen og Ansvarret over paa Venstre. Venstre har nu stillet sit Forslag, har taget sin Del af Ansvarret, og Venstre har gennem sit Forslag sagt, hvordan det ønsker denne Sag løst. Saa kan Regeringen jo følge den Anvisning, som Venstre har givet, eller den kan lade være; men vil den ikke følge Venstres Anvisning, saa er det ikke Venstre, som har Ansvarret, men saa bliver det Regeringen, som faar Ansvarret. Nu skulde det for øvrigt ikke undre mig, om Regeringen, naar det kom til Stykket, foretrak at følge